

29.04.2020 r.

Klasa 7

Temat: Regiony turystyczne w Polsce.

Podaje Wam dwa linki.

Pierwszy przenosi do strony, która przedstawia najbardziej charakterystyczne obszary turystyczne Polski, różniące się kulturowo, przyrodniczo i etnograficznie.

<https://www.perlypolski.pl/regiony/regiony/>

Drugi link to strona z e-podręcznika, która przedstawia ciekawe wirtualne wycieczki po wybranych obiektach przyrodniczych i kulturowych Polski o znaczeniu turystycznym.

<https://epodreczniki.pl/kzd?stage=szkola-podstawowa&subject=geografia>

Waszym zadaniem jest wybranie jednego regionu turystycznego (pierwszy link) lub jednej wycieczki prezentującej obiekt turystyczny (drugi link), szczegółowe zapoznanie się z wyborem i zaprezentowanie go w postaci folderu ukazującego turystyczne zalety regionu lub jakiegoś obiektu.

Po wyborze można poszukać informacji również z innych źródeł.

Folder jest to niewielki (do 4 stron) druk informacyjno-reklamowy. Składa się z arkusza papieru złożonego jednokrotnie, dwiema płaszczyznami pionowo lub w tzw. harmonijkę, jest przeznaczony głównie dla turystów. Ma on za zadanie przyciągnąć uwagę odbiorcy, a następnie w uporządkowany sposób zaprezentować ofertę turystyczną danego miejsca, jego walory i atrakcje, przy pomocy ilustracji, tekstów, kolorów, czasem mapek.

Folder można wykonać w komputerze w formie elektronicznej, ale zgodnie z krótkim powyższym opisem (nie może to być prezentacja) lub tradycyjnie w formie papierowej. Wysyłacie do mnie odpowiednio plik z folderem albo zdjęcie papierowej wersji. Czekam na prace do 24 kwietnia.

Poniżej przykładowe trzy foldery, powodzenia.

Ścieżka historyczno-przyrodnicza „SIEDLIKO”

ponownie prowadzi nas poza opłotki.

Wędrując polnymi drogami wydeptanymi przez udające się na pastwiska zwierzęta, znowu przenosimy się w uroczy świat, gdzie cisza zakłócona bywa jedynie przez śpiew ptaków i szum drzew. Po drodze napotykamy ciekawe okazy roślin, ślady zwierząt, jesienią grzyby.

Schodząc do drogi mijamy budynek dawnej szkoły

pochodzący z lat trzydziestych XX w. Szkoła początkowo cztero, później trzyklasowa funkcjonowała do 2001 r. Z powodu małej ilości dzieci została zamknięta. Obecnie mieści się tutaj świetlica wiejska.

W Czarnej Dolnej również była cerkiew. Niestety, po wojnie gdy Czarna znalazła się w granicach ZSRR, została użytkowana jako magazyn. Nieremontowana, zawałała się w latach siedemdziesiątych.

Do dnia dzisiejszego na przykościelnym cmentarzu zachowało się kilkanaście krzyży żelaznych, fragmenty cokołu z betonu oraz duży krzyż, który według podań stoi w miejscu zbiorowej mogiły żołnierzy z okresu pierwszej wojny światowej. Na cmentarzu w części centralnej rośnie okazały modrzew europejski - pomnik przyrody.

Wracając drogą do punktu wyjścia, mijamy drewnianą kaplicę rzymskokatolicką, która została wybudowana na początku XX w. przez Polaków stanowiących mniejszość wśród mieszkańców wsi przedwojennej.

Dochodząc do budynku szkoły zapraszamy do odwiedzenia „zielonej klasy”, gdzie został założony ogród roślin dawnych, takich, jakie sadzone były przez tutejsze gospodynie w przydomowych ogródkach.

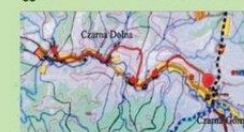

Dofinansowano ze środków Programu „Działaj lokalnie V” Polsko-Amerykańskiej Fundacji Wolności realizowanego przez Akademię Rozwoju Filantropii w Polsce oraz Fundusz grupy Partnerkiej „Zielone Bieszczady” przy Fundacji Bieszczadzkiej Partnerstwo dla Środowiska (Utworzonego ze środków: (1) Gmin: Białogród, Czarna, Ciasna, Lesko, Lutwiska, Okazimów, Ustrzyki Dolne; (2) Funduszu Partnerstwa w ramach programu „Grupy partnerskie jako mechanizm finansowania inicjatyw obywatelskich na rzecz zrównoważonego rozwoju” finansowanego ze środków Fundacji im. Stefana Batorego i trust for Civil Society in Central and Eastern Europe oraz (3) prywatnych sponsorów.

Projekt realizowany przez Szkołę Podstawową w Czarnej, 2006.
Autorzy tekstu i zdjęć: Anna Śmiełkowska i Anna Bytyńska

DTP/DRIK, www.agencjadla.pl

ŚCIEŻKA HISTORYCZNO-PRZYRODNICZA „SIEDLIKO”

Czarna to wieś położona u zbiegu Małej i Dużej Obwodnicy bieszczadzkiej, w której warto się zatrzymać. Uroczą rozciągniętą w dolinie potoku Czarne, zaprasza do zwiedzania i zachwycenia się urokami przyrody oraz śladami ciekawej historii.

Zapraszamy do wędrowki, która rozpoczyna się od kościoła parafialnego w Czarnej Górze będącego w przeszłości świątynią greckokatolicką, polnymi drogami w kierunku Czarnej Dolnej.

Bieszczadzka Fundacja dla Środowiska

Działaj lokalnie

Drewniana cerkiew parafialna pw. św. Wielkiego Męczennika Dymitra pochodzi z roku 1834, od roku 1951 pełni funkcję kościoła rzymskokatolickiego. Wewnątrz zachował się ikonostas, który w trakcie generalnego

remontu został przesunięty na tylną ścianę świątyni. Cerkiew usytuowana jest na wzniesieniu, co jest zgodne z tradycją, że Dom Boży powinien stać wyżej, niż domy mieszkańców wsi. Wokół świątyni rosną okazałe drzewa, pamiętające czasy, kiedy do świątyni przychodziła ludność wyznania greckokatolickiego. Obok kościoła znajdują się pozostałości po starym, przykościelnym cmentarzu.

Miedzy grobami zielony dywan tworzy barwinek pospolity-krzewinka o błyszczących, zimotrwałych liściach. Według tradycji była to roślina łącząca miłość ze śmiercią, „zielenie i do kochania i do grobu”, jak mówi przysłowie. Jej zielone, nawet zimą, listki symbolizowały życie wieczne.

Idąc ścieżką, która za kościołem skręca w lewo, dochodzimy do wzniesienia (ok. 590 m.n.p.m.), z którego rozpościera się piękny widok. Po prawej stronie widać malownicze pasmo Żukowa, po lewej zaś niewielkie pasmo Ostrego, a za nim pasmo Otrytu. Patrząc w kierunku zachodnim widzimy kopuły Stozków i górę Jawor, za którymi znajdują się wody Zalewu Solińskiego. Na wschodzie zobaczymy jedno z najwyższych wzniesień tej części Przedgórz Bieszczadzkiego - Beside (856 m.n.p.m.) oraz Magurę Łomnińską, której

zobczem biegnie granica państwa.

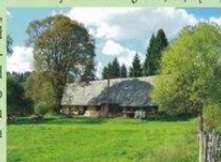
Wędrując ścieżką uwagę naszą przykuwa malownicza brzoza brodawkowata, zwana też brzoza płacząca lub zwisła. Od wieków znane i wykorzystywane były właściwości lecznicze brzozy. Młode pędy i liście mają działanie żółciopędne, moczopędne i napotne, a sok wypływający wiosną z pnia do dziś wykorzystywany jest w tradycji ludowej jako specyfik wzmacniający i poprawiający przemianę materii. Brzoza ma też właściwości bioenergetyczne, które możemy wykorzystać przytulając się do jej pnia.

Polna drożka zaprowadzi nas do drogi biegnącej w kierunku Czarnej Dolnej, przy której stoi murowana kapliczka upamiętniająca przeniesienie pańszczyzny w 1848 r.

Na tym terenie zachowały się w całości lub we fragmentach obiekty dawnej, drewnianej zabudowy. Znajduje się tu charakterystyczna chłopa bojkowska, która pierwotnie kryta była strzechą, dwa budynki mieszkalne o unikatowej architekturze z odkrytą, wysuniętą werandą, fragmenty kuchni i stodoł.

W obrębie zagrody przed oknami izby zakładano ogródki, najczęściej kwiatowe, choć zdarzały się, zwłaszcza, gdy ogródek był większy, kwiatowo-warzywne. Wówczas od strony drogi sadzono kwiaty, a z tyłu domu niewielkie ilości warzyw na domowe potrzeby.

Prawie do końca XIX wieku w ogródkach były przede wszystkim rośliny o właściwościach leczniczych. Najczęściej w „przydomowej apteczce” sadzono: bylicę bożę, drzewko, wrotycz, szalwę lekarską, mięte, lubczyk, słaz, marunę, rutę i barwinek.

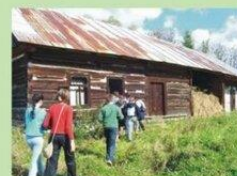
W pierwszej połowie XX wieku dużą popularnością cieszyły się byliny, duże rośliny wieloletnie, które właściwie nie wymagały żadnej opieki.

Oprócz fiołków, goździków, dali, piwonii, lilii i narcyzów sadzono również rośliny dziko występujące ze względu na ich dekoracyjny wygląd.

Z naturalnych stanowisk przenoszono rudbękę nagą, chabry miękkowłose i omiany wielkie.

W ogródkach przed domem powszechnie sadzono krzew czarne-go bzu. Trasa ścieżki

2

GMINA
KWILCZ

Kwilcz

**GMINA
NA
DOBREJ DRODZE**

Gemeinde
auf dem
guten Weg

County on the right track

Urząd Gminy Kwilcz
 ul. Kardynała Stefana Wyszyńskiego 23
 64 - 420 Kwilcz
 powiat międzychodzki
 województwo wielkopolskie
 POLSKA
 tel. + 48 61 29 15 400, 61 29 15 065
 + 48 61 29 15 081, 61 29 15 113
 fax 61 29 15 264
 e-mail: office@kwilcz.pl

Sierakowski Park Krajobrazowy

Instytut Rozbitek - Jan A. P. Kaczmarek

Sierakowski Park Krajobrazowy

Gmina Kwilcz – gmina położona w zachodniej części województwa wielkopolskiego, na terenie atrakcyjnego pod względem turystycznym obszaru Pojezierza Międzychodzko-Sierakowskiego. Stolicą gminy jest Kwilcz, o którym po raz pierwszy na kartach historii wspomniano w 1388 r. jako własności Dobiesława z Kwilcza. Historia Gminy Kwilcz jest ściśle związana z historią rodziny Kwileckich, do której przez kilka wieków (XIV – XX w.) należała duża część jej terytorium. Kwilcz stanowił pierwotną siedzibę rodową Kwileckich, od nazwy którego przyjęła ona swoje nazwisko. Na terenie gminy zachowały się cenne zabytki, które dostarczają dowodów bogatej historii Wielkopolski. Gmina Kwilcz jest gminą typowo rolniczą o bogatej przyrodzie i wolnym od skażeń powietrzu. 30% powierzchni gminy pokrywają lasy obfitujące w zwierzyznę łowną, grzyby i jagody. Północna część gminy stanowi część Sierakowskiego Parku Krajobrazowego – jednego z najcenniejszych parków krajobrazowych w Wielkopolsce. Na terenie gminy znajduje się 14 jezior o powierzchni ponad 1 ha oraz kilkanaście mniejszych akwenów cieszących wędkarzy oraz amatorów sportów wodnych. Przez gminę przebiegają niezwykle ciekawe znakowane szlaki piesze oraz rowerowe stanowiące fragmenty dłuższych szlaków wiodących atrakcyjnymi terenami Pojezierza Międzychodzko-Sierakowskiego, województwa wielkopolskiego, a także Polski. Rozwinięta baza noclegowa, w tym m.in. prężnie działające gospodarstwa agroturystyczne, dogodne położenie oraz gęstość połączeń drogowych zachęcają do odwiedzenia naszej gminy, która wyróżniając się pięknym krajobrazem stanowi doskonałe miejsce do uprawiania turystyki, rekreacji i wypoczynku.

Kwilcz ist ein Dorf, das im westlichen Teil der Woiwodschaft Großpolen und zugleich auf dem sehr attraktiven touristischen Gebiet der Międzychodzko-Sierakowski Seplatte liegt. Die Hauptstadt der Gemeinde ist Kwilcz, die zum ersten Mal im Jahre 1388 als der Besitz von Dobieslaw aus Kwilcz erwähnt wurde. Die Geschichte von der Gemeinde Kwilcz ist eng mit der Geschichte von der Kwileccy Familie verbunden, zu der durch mehrere Jahrhunderte (14.-20. Jh.) der größte Teil des Territoriums gehörte. Kwilcz war der ursprüngliche Familienbesitz, nach dem die Gemeinde ihren Namen annahm. Auf dem Gebiet der Gemeinde gibt es viele Denkmäler, die heutzutage von der reichen Geschichte der Woiwodschaft Großpolen zeugen. Die Gemeinde Kwilcz ist ein typisches Agrargebiet, das frei von der Luftverschmutzung ist. Ca. 30% ihrer Fläche ist mit Wäldern bedeckt, die reich an Jagdwild, Pilzen und Beeren sind. Im nördlichen Teil gibt es einen Teil vom Sierakowski- Landschaftspark, der einer der interessantesten Landschaftsparks in Großpolen ist. Auf dem Gebiet der Gemeinde befinden sich 14 Seen mit der Oberfläche von 1 ha und mehrere kleineren Gewässer, die sich großer Beliebtheit vieler Angler und Wassersportliebhaber erfreuen. Durch die Gemeinde verlaufen viele interessante und gut gekennzeichnete Touristenpfade, die man sowohl zu Fuß durchwandern als auch mit dem Fahrrad fahren kann. Es gibt hier auch sehr viele Möglichkeiten der Übernachtung. Empfehlenswert sind Ferienbauernhöfe, die von Einheimischen mit großer Leidenschaft geführt werden. Eine sehr wichtige Rolle spielt nicht nur eine sehr gute Lage unserer schönen Gemeinde, sondern auch die gute Verkehrsverbindung, die dazu beitragen, dass Kwilcz der perfekte Ort für Tourismus, Erholung und Entspannung ist.

Kwilcz - village located in the western part of Greater Poland, in an attractive tourism area called "The Land of 100 Lakes". The capital of the county is Kwilcz. It was first mentioned in history in 1388 as "the property Dobieslaw". History of the Kwilcz County is closely associated with Kwilecki family, which for hundreds of years (from 14th to 20th century) owned a large part of its territory. Kwilcz also adopted its name from this family. Kwilcz is a typical agricultural county with beautiful nature and clean air. 30% of the area is covered by forests rich in game, mushrooms and berries. The northern part of its territory is a part of Sierakowski Landscape Park - one of the most scenic parks in Greater Poland. In the county one can find 14 lakes bigger than 1 ha and several smaller ones which are perfect for fishing and water sports. Near Kwilcz tourists can discover many interesting walking and cycling trails which belong to larger attractive areas of Wielkopolska Voivodeship and Poland as well. Tourists that visit Kwilcz County have many accommodation places to choose from that include various agro-tourism farms. Convenient location and density of roads are also encouraging. Kwilcz County is the perfect place to spend your free time.

Pałac w Luboszu

Kościół w Kwilczu

Pałac w Kwilczu

Sierakowski Park Krajobrazowy

OLANDIA - Prusim

Jez. Kwileckie

Dwór w Mościejewie

Kąpielisko Prusim

Droga św. Jakuba Via Regia

Małopolska to region, który warto poznać ze względu na jego piękno, różnorodność historii, kultury, tradycji i warunków naturalnych. Tu Droga św. Jakuba prowadzi bardzo urozmaiconym terenem: łącznie krajobraz Pogórza, meandrujące rzeki, potężne bukowe lasy, kolorowe morzaki polki. To kraja urozmaicona bogactwem fauny i flory. Piękne porożone wiośki z ukrytymi wśród nich perłami architektury drewnianej (kościółkami i cerkiewkami) zachwycają arami wiejskich zagrod i starych dworów, gdzie przez wieki żyli zgodnie Polacy, Żydzi, Łemkowie. Możemy być pewni, że trud naszej wędrówki zawsze towarzyszyć tu będzie życzliwość i gościnność mieszkańców, którzy wierzą w siłę swych przodków, a „jakubowi” pielgrzymi są szczególnie bliscy ich sercu.

Zwiernik/Zalasowa Tuchów k. św. Jakuba Tarnów katedra NMP

Pilno – kościół św. Jana Chrzciciela z XIV w., kościół św. Katarzyny i Barbary z XV w. i klasztor karmelitów z 1848 r.
Zwiernik – kościół św. Marcina z 1664 r., dwór z XIX w.
Zalasowa – kościół św. Jana Ewangelisty z 1848 r. z obrazem MB.
Tuchów – kościół św. Jakuba z 1794 r., klasztor i kościół NMP z cudownym obrazem MB Tuchowskiej z XVI w., rynek, ratusz.
Zawada – drewniany kościół św. Marcina z XV w.
Tarnów – katedra z XIV w., rynek, ratusz z XIV w., średniowieczne mury, kirkut, bima, dwa drewniane kościoły, kościoły Bernardynów i Misjonarzy, dworek, pałac, zamek, mauzoleum J. Bema.
Zbysłowska Góra – kościół św. Krzyża z 1464 r., dwór z XIX w.

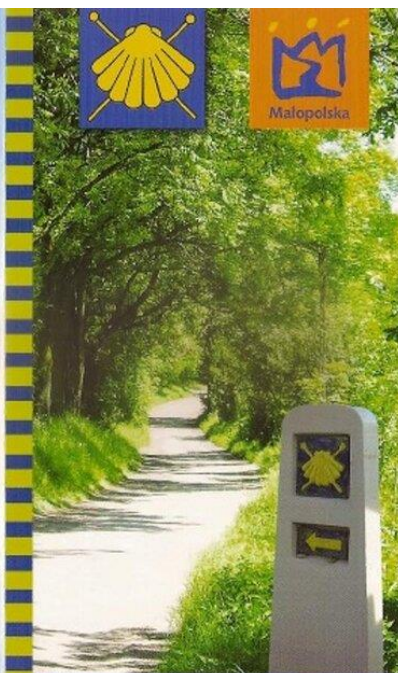
Wojnicz k. św. Wawrzyńca Dębno zamek Brzesko k. św. Jakuba

Wojnicz – kościół drewniany św. Leonarda z XV w., kościół św. Wawrzyńca z XV w., pałac z 1876 r., kaplica MB Loretańskiej.
Dębno – zamek obronny z 1480 r., kościół św. Małgorzaty z 1594 r.
Porąbka Uszewska – grota MB z Lourdes z 1904 r., kościół św. Andrzeja.
Bocheniec – kościół św. Anny z 1596 r., cudowne źródło.
Okocim – kościół św. Trójcy z 1885 r., dwór z XIX w.
Brzesko – kościół św. Jakuba Apostoła z XV w., obraz MB z Dzieciątkiem z XVIII w., pałac Goetzdów z 1898 r., browar okocimski z 1945 r., kamieniczki, ratusz, figura św. Floriana.
Szczepanów – sanktuarium św. Stanisława Biskupa i kościół św. Małgorzaty z 1470 r., kaplica narodzin Świętego, cudowne źródło, liczne kapliczki.
Jasień Brzeski – kościół z 1436 r., dwór z XIX w.
Brzeźnica – drewniany kościół św. Stanisława Biskupa z 1632 r.
Bochnia – gotycka bazylika św. Mikołaja z 1445 r., drewniana dzwonnica, najstarsza w Europie kopalnia soli, zabytkowy rynek.
Lapczyca – kościół cmentarny Narodzenia NMP z 1340 r.
Chełm – kościół Narodzenia św. Jana Chrzciciela (bożogrobców) i dzwonnica z XVIII w., grodzisko, muzeum.
Niepolomice – kościół Dziesięciu Tysięcy Męczenników z 1349 r., królewski zamek myśliwski z XIV w., obserwatorium astronomiczne, rynek, ratusz, kościół Grunwaldzki.
Staniątki – sanktuarium – kościół i klasztor benedyktynów z XIII w., cudowny obraz MB Bolesnej, rzeźby z XIV w.
Bodzanów – drewniany kościół św. Piotra i Pawła z XVIII w.
Biskupice – kościół św. Marcina z okresu od XIII do XX w.

Wieliczka S. Damiána Łagiewniki sanktuarium Kraków k. Małanki

Wieliczka – drewniany kościół św. Sebastiana z 1582 r., kopalnia soli „Wieliczka”, kościół św. Klementa z XIX w., zamek żupy z XIII w. (muzeum), kościół św. Franciszka z Asyżu i klasztor franciszkanów z XVII w., synagoga, pałace, kamienice, rynek.
Łagiewniki – klasztor i kaplica MB Miłosierdzia z 1891 r., z takimi słynnym obrazem Jezusa Miłosierdnego i relikwiami św. Faustyny, bazylika z 2002 r., Centrum Jana Pawła II (w budowie).
Kraków – dawna stolica Polski, siedziba polskich królów, Podgórze, Kazimierz, Stare Miasto, Wawel, liczne kościoły i zabytki.

Droga św. Jakuba Via Regia Pilno - Kraków

